

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa J. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi J. D.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt XVI Ca 715/19

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1800 (tysiąc osiemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z 29 marca 2019 r. w ten sposób, że w punkcie I, zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W. na rzecz powoda J. D. kwotę 4 405,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty a w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 1 ppkt a); w punkcie II, zasądził od powoda J. D. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W. kwotę 1 712 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1 ppkt b); w punkcie III, nakazał ściągnąć od powoda J. D. na rzecz Skarbu Państwa –

Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 145,40 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa (pkt 1 ppkt c); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt 3).

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku powód J. D. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, kwestionując go w części, tj. w pkt 1 ppkt a) w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 16 324,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, a także pkt 1 ppkt b), pkt 1 ppkt c) oraz pkt 3, zarzucając naruszenia prawa materialnego, tj. art. 812 § 8 k.c. oraz art. 385¹ § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest oczywiście bezzasadna.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który umożliwia dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.).

Wstępna ocena skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia polega na weryfikacji, której celem jest wyeliminowanie tych skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowana jest wykładnia, że wyrokiem niezgodnym z prawem – w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. – jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. m.in. wyroki SN z: 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06; 31 stycznia 2008 r., II CNP 178/07; 4 czerwca 2014 r., II CNP 3/14). Wykładnia ta znalazła także uznanie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (por. wyrok TK z 27 września 2012 r., SK 4/11).

Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa może wynikać zarówno z naruszenia prawa materialnego, jak i przepisów postępowania, z tym zastrzeżeniem, że nie mogą być to zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie SN z 7 czerwca 2005 r., III BPO 2/05). W obu przypadkach naruszenie musi mieć charakter elementarny, oczywisty, rażący, kwalifikowany i krzywdzący stronę postępowania (por. wyrok TK z 27 września 2012 r., SK 4/11; wyroki SN z: 4 czerwca 2014 r., II CNP 3/14; 25 maja 2016 r., II BU 7/15; 1 grudnia 2017 r., I CNP 7/17; 28 lutego 2018 r., II CNP 21/17).

Z samej definicji rażącego naruszenia prawa wynika, że chodzi tu o kwalifikowane naruszenie norm prawnych rekonstruowanych z przepisów, które nie mogą być w różny sposób interpretowane, a naruszenie to jest oczywiste dla każdego, bez pogłębionej analizy i znajomości prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2022 r., I NSNc 309/21).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy uznać, że zarzucane w skardze uchybienia nie mają charakteru oczywistego i rażącego w rozumieniu określonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Bezspornym jest, że z treści postanowień OWU wynika, że warunkiem wypłaty odszkodowania w wariancie serwisowym jest przedstawienie ubezpieczycielowi rachunków bądź faktur VAT za naprawę (§ 17 ust. 5 OWU). W przypadku zaś niedochowania tego warunku, rozliczenie szkody ma nastąpić w wariancie optymalnym (§ 17 ust. 7 OWU).

Sąd Okręgowy szczegółowo wyjaśnił, że postanowienia OWU są sformułowane w sposób umożliwiający określenie zasad wyliczenia szkody. Sąd Okręgowy wskazał, że w zakresie przedstawienia przez poszkodowanego rachunków naprawy samochodu przepis ten jest wystarczająco jasny i jest adekwatny do istoty umowy ubezpieczania majątkowego. Jednocześnie obowiązek ten nie stanowi dla poszkodowanego uciążliwości i pozwala na precyzyjne wyliczenie rzeczywistej wysokości szkody.

W stanie faktycznym sprawy niewątpliwym jest, że skarżący nie przedstawił rachunku za dokonanie naprawy samochodu, dlatego powód wypłacił odszkodowanie stosując wariant optymalny.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. i art. 424¹² oraz § 5 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. 2018 r. poz. 265).

[as]